

senere var Th. Goldschmidt Fmd. til sin Død 1890, og den 20. Februar 1891 traadte Sophie Alberti i hendes Sted. Foreningen var den Gang efter at have ført en ret omskiftelig Tilværelse havnet paa Amagertorv 10 øverst oppe, indtil den senere flyttede ind i Hafnias Lokaler. Under Sophie Albertis Ledelse har »Kvindelig Læseforening« udviklet sig i større og større Stil henimod det Maal, dens energiske Formand rimeligvis længe havde haft for Øje: at være Herre i sit eget Hus. Hafnia skulde selv gøre Brug af sine Lokaler, og sagde Foreningen op. Formanden sagde da til sig selv ligesom en bekendt dansk Søjlet: »Nu er det Tid!« og fremsatte Planen om at Foreningen skulde bygge sin egen Bygning. Den Plan kom alvorlig paa Tværs af et andet Foretagende »Kvindernes Bygning«, hvortil Kvindelig Læseforening i 1897 havde sluttet sig, og i hvis Repræsentantskab Sophie Alberti havde Sæde; men denne gik af med Sejren og realiserede i Kvindelig Læseforenings Bygning i Gammel Mønt flere af de Idéer, »Kvindernes Bygning« skulde have rummet, f. Eks. Damehotellet og den billige Restauration, en væsentlig Grund til, at »Kvindernes Bygning« endnu ligger hen som uopfyldt Drøm med en forholdsvis stor Kapital. Sophie Alberti har kendt sit København bedre end de Kvinder, som fantaserede sig en Bygning, der skulde indeslutte alle mere betydelige Kvindeforeninger og danne et samlende Udtryk for kvindelig Foretagsomhed i det 20de Aarhundrede. Der bølgede straks om denne Idé en Duft af Kvindesag, som ikke tiltalte den københavnske Dameverden. Kvindelig Læseforening bød i sit Hus paa det, som behagede Flertallet langt mere: Underholdning, Konversation og Tearoom ved Siden af Alvoren fra den gamle Tid. Og med lykkelig og sikker

Haand er det lykkedes S. Alberti i sin Bygning at forene Trangen til Oplysning og Trangen til Underholdning, hun byder sit store kvindelige Publikum lidt for enhver dannet Smag, men den Tradition, som bærer Kvindelig Læseforening oppe, og vil overleve alle moderne Bekvemmeligheder, ja selv den historiske Marmortræppe — en Rigmands kostelige Skænk til det nye Hus — den skabtes i Sparekassens Gaard i Niels Hemmingsensgade.

Vender vi os igen til Sophie Alberti selv, saa véd vi ingen bedre Ord at karakterisere hende som Formand med end dem, hun selv i et Interview i Bladet »København« udtaler: »Jeg har altid haft det saadan, at for, at en Sag rigtig skal kunne interessere mig, maa jeg lede den.« Disse Ord, som paa samme Tid viser os Sophie Albertis Storhed og hendes Begrænsning, indeholder Forklaringen af, hvorfor der har staaet saa bitter en Strid om hendes Navn.

Hun er en Fører af Frederik den 6tes Type, hun maa selv holde Tøjlerne i sin Haand, men er ogsaa villig til at paatage sig alt det mangfoldige Arbejde, som kræves af den, der vil være den ene ledende. Men denne Egenskab hos hende maatte nødvendig rejse Opposition hos den lille fremskredne Skare af Kvinder, hvem Tidens parlamentariske Fordring var gaaet i Blodet, og som i en Bestyrelse saa mere end en Formands villige Redskaber. Derfor de bitre Kampe indenfor Foreningen, derfor den haardnakkede Opposition, som drejede sig om meget mere end om, hvorvidt Kvindelig Læseforening skulde have sit eget Hus eller ikke, drejede sig om, hvorvidt Arbejdet i den røde Bygning i Gammel Mønt skulde ledes i Overensstemmelse med en moderne Tids Principer eller efter de Principer, som skabtes i den røde Kancellibygnings paa Slotsholmen.

De sidste sejrede, fordi de stemmede ganske anderledes med det Damebourgeois, som udgør Foreningens Kærnetropper, end vore Dages demokratiske Foreningsparlamentarisme. Betegnende er derfor den Ytring, som faldt paa en af Foreningens stormende Generalforsamlinger: »Vi vil ingen Bestyrelse ha', kun en Formand.« Kvindelig Læseforening har vel en Bestyrelse, men først og fremmest en Formand, som netop, fordi hun har tilkæmpet sig Ret til at lede den ganske efter sit eget, kloge, praktiske og klare Hoved, har kunnet ofre den en utrættelig, offervillig og altid kampberedt Interesse.

Fra Borgerrepræsentationen.

—o—

Damerne *Arenholt* og *Blom*, samt Herrerne *H. C. V. Møller* og *Stauning* har 10. Januar stillet følgende Forslag til Beslutning:

»Under Hensyn til Bestemmelsen i § 2 i Fabrikloven af 29. April 1913 beslutter Forsamlingen for sit Vedkommende at nedsætte et Fællesudvalg til at foretage en Revision af den nugældende Vedtægt af 23. Maj 1913 angaaende Børns og unge Menneskers Arbejde i visse nærmere bestemte Arter af Erhvervsvirksomhed.«

Som Ordfører for Forslagsstillerne, mindede *Julie Arenholt* om, at den nu gældende kommunale Vedtægt af 23. Maj 1903 angaaende Børns og unge Menneskers Arbejde i visse Arter af Erhvervsvirksomhed sluttede sig til den da gældende Fabriklov af 11. April 1901. Siden den Tid er Fabrikloven revideret, og i den nugældende Lov af 29. April 1913 er man naaet saa vidt frem, at Børn, der endnu ikke er lovlig udskrevne af Skolen, ikke maa anvendes i de Virksomheder, der falder ind under Fabriktilsynet. Det vilde derfor være rimeligt, om man nu, 3 Aar efter Fabriklovens Revision, fra Kommunalbestyrelsens Side ogsaa forsøgte at foretage en Revision af den kommunale Ved-